

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Schiffer András ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű, II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű felpereseknek, dr. Mancsiczky László ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű, II.rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2008. november 24. napján meghozott, 26.P.24.476/2007/11. számú ítélete ellen a II. rendű alperes részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, az alperesek Magyar Államnak járó illetékfizetési kötelezettségét mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek 12.000 (tizenkettőezer) forint fellebbezési költséget.

Megállapítja, hogy a II. rendű alperes 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illeték visszaigénylésére jogosult.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperesek kereseti kérelmükben annak megállapítását kérték, hogy az alperesek megsértették emberi méltósághoz, becsülethez és személyi szabadsághoz fűződő személyiségi jogaikat. Kérték, hogy a bíróság a jogsértés miatt tiltsa el alpereseket a további jogsértéstől, továbbá kötelezze őket arra, hogy írásbeli nyilatkozat formájában ismerjék el intézkedésük jogtalanságát, és kérjenek elnézést a felperesektől.

Előadták, hogy 2007. február 10-én az I. rendű alperes által üzemeltetett és a II. rendű alperes által őrzött ... üzletközpontba mentek azzal a céllal, hogy üzleti partnereikkel ott tárgyaljanak és tiszteletpéldányt vigyenek az általuk szerkesztett ... című időszaki lapból. Ekkor a II. rendű alperes alkalmazottja közölte a felperesekkel, hogy külön engedély szükséges ehhez a tevékenységhez, és felszólította őket, hogy tevékenységükkel hagyjanak fel. Amikor ennek nem tettek eleget, kihívták a rendőrhatalóságot, amelynek képviselői felszólították a felpereseket az üzletház elhagyására. A felperesek ezt követően a ... Rendőrkapitányságra mentek, ahol jegyzőkönyvet vettek fel az intézkedésről.

A felperesek keresetükben előadták, hogy az üzletház területén nem reklámtevékenységet folytattak, üzleti partnereikhez vitték be az általuk szerkesztett lap egyes példányait és nem az üzletház folyosóján végezték tevékenységüket. Arra is hivatkoztak, hogy az üzletházban nem volt olyan figyelemfelkeltő tábla elhelyezve, amely bizonyos magatartásokat tilalmazott volna.

Az I. rendű alperes a felperes keresetét elismerte.

A II. rendű alperes a kereset elutasítását kérte ellenkérelmében. Kifejtette, hogy gazdasági reklámtevékenységet kizárólag az üzletház tulajdonosának engedélyével lehet végezni az üzletház területén. A felperesek nem vásárlási célzattal jöttek az üzletházba, így a magánterületet jogosulatlanul vették igénybe saját vállalkozásuk termékének népszerűsítése érdekében. Álláspontja szerint magatartása mindenben megfelelt vagyonvédelmi tevékenységre irányadó hatályos jogszabályban foglaltaknak. A felperesek személyes szabadságának megsértése a helyszínre érkezett rendőrhatalóság képviselőinek fellépése eredménye volt. Az üzletközpont területén a felperesek mozgását nem akadályozták semmilyen módon. Arra is hivatkoztak, hogy a II. rendű alperes ügyvezetője bizonyos keretek között elnézést kért a felperesektől.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az I-II. rendű alperesek megsértették az I. és II. rendű felperesek becsülethez fűződő személyiségi jogát és jogellenesen korlátozták a felperesek személyes szabadságát. Az I-II. rendű alpereseket a hasonló jellegű jogsértő magatartástól eltiltotta és kötelezte őket, hogy magánlevél formájában ismerjék el a jogsértés tényét és kérjenek bocsánatot a felperesektől. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az I-II. rendű alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felpereseknek 15 napon belül 63.000 forint perköltséget, valamint külön felhívásra az államnak 6.300 forint le nem rótt kereseti illetéket. Kötelezte a II. rendű alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 56.700 forint kereseti illetéket.

Az ítélet indokolásában kifejtette, hogy a felperesek tevékenységüket kizárólag az üzletház egyes üzlethelyiségein belül folytatták, nem a folyosón. Így nem az üzletházban található üzletek vásárlóit kívánták megszólítani, hanem az üzletek tulajdonosait. Ilyen körülmények között az üzletház gazdasági érdekeit semmilyen módon nem sérthették. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapította, hogy a felperesek magatartása nem sértett közrendet vagy erkölcsi szabályt, így nem volt indok arra, hogy a felpereseket az épület elhagyására bírják rá. Megállapította azt is, hogy a felperesek tevékenysége annyiban szükségszerű is volt, hogy az általuk szerkesztett lap belső építészettel is foglalkozik, az üzletház pedig ilyen termékekkel

foglalkozó üzleteket foglal magába. Mindezek alapján szükségtelen volt a rendőrség értesítése. Nyilvánvaló azzal a célzattal értesítette a II. rendű alperes a rendőrséget, hogy távozásra bírják a felpereseket, mivel a hatóság képviselőjének a megjelenésétől más következmény nem volt remélhető. A rendőrhatalóság képviselői készítették valóban a felpereseket távozásra, de ezen magatartás közvetlen előzménye és oka az I. és II. alperesek tevékenysége volt. Megállapította, hogy azzal, hogy a II. rendű alperes dolgozói a felpereseket feltartóztatták, távozásra kívánták rábírni, illetve a rendőrhatalóságot hívták ehhez segítségül, a kívülálló számára a felperesek megítélése hátrányosan változott, úgy tűnhetett fel, mintha valamilyen normát megsértettek volna. Ennek megfelelően becsülethez fűződő személyiségi jogok sérelmét állapította meg az elsőfokú bíróság. Helyt adott a keresetnek a személyi szabadsághoz fűződő jog sérelme tekintetében is, mert a II. rendű alperes aktív magatartáshoz volt köthető a rendőrhatalóság értesítése, ennek okszerű következménye volt a felperesek eltávolítása megfelelő indok nélkül. A ... Rendőrkapitányság vezetője levelében is közölte az I. rendű felperessel, hogy sem szabálysértés, sem bűncselekmény nem történt, és a rendőri intézkedés szakszerűtlen volt. Ebből az a következtetés vonható le, hogy szükségtelen volt az intézkedés, illetve annak kezdeményezése is. Az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jog sérelmét nem állapította meg, mivel ez a személyiségi jog univerzális jognak tekinthető, abban az esetben, ha egy speciális személyiségi jog sérelme megállapítható, szükségtelen az általános személyiségi jog sérelmének megállapítása. A Ptk. 84. § (1) bekezdésének b) pontja szerint rendelkezett a további jogsértéstől való eltiltásról, a c) pont alapján pedig nyilatkozási úton kötelezte az alpereseket elégtétel adására. Az I. rendű alperes vonatkozásában a Pp. 163. § (2) bekezdésére figyelemmel szükségtelen volt külön bizonyítás felvétele, mivel a keresetet az I. rendű alperes elismerte.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdésének megfelelően határozott, utalva arra, hogy a pervesztesség-pernyertesség arányát az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jog sérelmének mellőzése nem módosította.

Az elsőfokú ítélet ellen a II. rendű alperes élt fellebbezéssel, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte. Másodlagosan a perköltségre vonatkozó rendelkezés megváltoztatását indítványozta akként, hogy a II. rendű alperest részben egyetemlegesen az I. rendű alperessel 21.000 forint eljárási illeték megfizetésére kötelezze azzal, hogy a 17.500 forint + áfa összegű ügyvédi díjat kizárólag az I. rendű alperes fizesse meg.

Fellebbezése indokolásában előadta, hogy bérleti nyilatkozatokkal igazolta az eljárás során, hogy az üzletek üzemeltetői túlnyomó többségben semmilyen üzleti kapcsolatban nem álltak a felperesekkel, illetve újságjukkal. Ezt az okirattal bizonyított tényt az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, holott a bevásárlóközpontban végzett tevékenység biztonsági örök általi minősítése szempontjából ez nem érdektelen. Álláspontja szerint ez a tevékenység attól függetlenül, hogy a felperesek az újság tiszteletpéldányait már meglevő vagy reménybeli üzleti partnereiknek osztogatták, mindenképpen üzleti célú tevékenység, amelynek célja az újságra történő figyelemfelhívás, hirdetés lehetőségének felajánlása. Tehát a felperesek üzletszerzési célból léptek be a bevásárlóközpont

területére és ott végeztek marketing tevékenységet. Az érintett újságban természetes személyek nem hirdetnek, így fel sem merült a II. rendű alperesben, hogy a fogyasztókat kívánták megcélózni a felperesek. Azonban az I. rendű alperes a reklámtevékenységet a megcélzott csoport jellegétől függetlenül általánosságban az üzemeltetési igazgató engedélyéhez köti. Tehát a II. rendű alperes annak nem tulajdonított jelentőséget, hogy a felperesek tevékenysége magánszemély vevők vagy az üzlethelyiségek bérlői felé irányul, ennek nincs jelentősége. A II. rendű alperes munkatársa úgy ítélte meg, hogy ez a magatartás az I. rendű alperes által kiadott szabályzatba ütközött. Előadta, hogy az I. rendű alperesi megbízó többször felhívta II. rendű alperes figyelmét annak fontosságára, hogy bármilyen reklámtevékenységet kizárólag az üzemeltetési igazgató előzetes engedélyével lehet végezni. A II. rendű alperes munkatársa a szolgálati szabályzat és a megbízói utasítás alapján felszólította a felpereseket a magatartás abbahagyására, akik jelezték, hogy azzal nem értenek egyet és folytatták a lappeldányok osztogatását. Ebben a II. rendű alperes munkatársai sem pszichikai ráhatással, sem fizikai erőszak alkalmazásával nem akadályozták őket, ráhatást nem gyakoroltak, becsületet csorbító kifejezést nem használtak. Ez kiderült a tanúmeghallgatások és az I. rendű felperes személyes meghallgatása során. Ugyanakkor a II. rendű alperes munkatársa a jogvita helyzet miatt kihívta a rendőrséget a szolgálati szabályzat rendelkezései szerint eljárva, és a felperesek a rendőrség utasítására hagyták el a bevásárlóközpont területét. Az ítélet megállapítása szerint ez szükségtelen volt, a II. rendű alperes álláspontja szerint azonban ez volt az egyetlen helyes intézkedés. Nem a II. rendű alperes felelőssége, hogy a rendőrség hogyan döntött, jogszerű és szakszerű volt-e a döntése. A rendőrséget, mint jogalkalmazó szervet a II. rendű alperes nem kívánta befolyásolni a jogi helyzet megítélésében és döntése meghozatalában. Hivatkozott arra, hogy a II. rendű alperes munkatársai az ítéleti megállapítással szemben ténylegesen felszólították a felpereseket, nem feltartóztatták. Utalt arra, hogy nem merült fel olyan bizonyíték a perben, miszerint bármilyen harmadik személy a felpereseket negatívan ítélné meg. Bizonyítást a felperesek nem ajánlottak fel becsületük csorbulásával kapcsolatban az I. rendű felperes személyes meghallgatása során előadottak kivételével, amely a peres fél véleményeként értékelendő. Kitért arra is, hogy a II. rendű felperes a tárgyalásokon nem vett részt és nyilatkozatot sem tett. Az I. rendű felperes személyes elmondása szerint a II. rendű alperes munkatársai a felperesek becsület csorbítására alkalmas kifejezést nem használtak. Tehát az elsőfokú bíróság olyan eljárást, magatartást jelölt meg a becsület csorbítására, amely a felpereseket a szabad mozgásukban korlátozta. Így a kétszeres értékelés tilalmára figyelemmel az ítélet ebben a tekintetben is téves. A II. rendű alperes szerint az egyetlen jogsérelem, ami a felpereseket objektíven érthette, hogy akaratuk ellenére távoznuk kellett a bevásárlóközpont területéről. Ezzel személyes szabadságuk sérült, azonban a jogellenes magatartás hiányában senki sem marasztalható el az ügyben. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem hallgatta meg tanúként az üzemeltetési igazgatót, nem tulajdonított jelentőséget annak a ténynek, hogy a tulajdonos milyen tevékenységet engedélyez a saját magánterületén és milyen nem. Amennyiben a másodfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedik, hogy a felperesek szabadon végezhető tevékenységet végeztek az üzletközpontban, így nem volt okszerű és

jogszerű a rendőri intézkedés, abban az esetben is nem az alperesek, hanem a rendőrség sértette meg a felperesek szabad mozgáshoz fűződő jogát. A II. rendű alperes tehát nem sértett személyiségi jogot azzal, hogy a rendőrséghez fordult, vitás jogi helyzetben ez minden állampolgár alapvető joga. Kérte, hogy a másodfokú bíróság analógiával alkalmazza a Ptk. 350. § (2) bekezdésében foglaltakat. Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú ítélet túlnyomó részben a II. rendű alperest marasztalta el, holott a Ptk. 348. § (1) bekezdése értelmében a felpereseket ért jogsérelemért kizárólag az I. rendű alperes lenne marasztalható. Így tehát nem az utasítást adó I. rendű alperes és nem a jogsérelmet közvetlenül okozó rendőrség viseli a következményeket, hanem a legkevésbé sem nyilvánvalóan jogszerűtlen megbízói utasítást jóhiszeműen teljesítő biztonsági cég. Előadta, hogy 2007. február 16-i levelében a II. rendű alperes a jogalap elismerése nélkül, de eleget tett a magánlevélben történő bocsánatkérésnek, így indokolatlan az ismételt bocsánatkérésre kötelezése. Felmerül az is, hogy okot adott-e a II. rendű alperes a perre. Sérelmezte a pertárgyérték és perköltség megállapításra és viselésére vonatkozó ítéleti rendelkezéseket is. Előadta, hogy három személyhez fűződő jog megsértésének megállapítását kérték a felperesek, az emberi méltósághoz fűződő jog megsértésének megállapítására nem került sor, az általános perérték háromszorosában rögzítette az elsőfokú bíróság ennek ellenére a pertárgy értékét, tehát 1.050.000 forintban, helyesen az Itv. 39. § (1) bekezdés b) pontja alapján a pertárgy érték 350.000 forint. Jelen esetben tartalmilag egy jogviszonyból származó egy igény érvényesítéséről van szó. Amennyiben az Itv. 40. § (1) bekezdését kellene a pertárgyérték számításának módjaként figyelembe venni, abban az esetben is legfeljebb a kétszeres perérték megállapítása lett volna indokolt, ami 700.000 forint. Első esetben 21.000 forint lenne az illeték mértéke, míg a másodikban 42.000 forint. A 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja alapján pedig az ügyvédi munkadíj 17.500 forint + áfa, illetve 35.000 + áfa összeg lenne. Mivel a II. rendű alperes peren kívül elégtételt adott a felpereseknek, így az ügyvédi munkadíj tekintetében csak az I. rendű alperes marasztalása indokolt a II. rendű alperes pervesztessége esetén is.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésének megfelelően csupán a fellebbezési és ellenkérelem korlátai között bírálhatta felül. Ebben a körben megállapította, hogy a II. rendű alperes fellebbezése kisebb részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján helytálló érdemi döntést hozott, a Fővárosi Ítéltábla csupán a kereseti illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezéssel nem értett egyet, így az elsőfokú bíróság ítéletét ebben a részében a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint megváltoztatta, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, annak helyes indokai alapján.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése kimondja, hogy a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 76. §-a szerint a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti - többek között - a becsület megsértése és a személyes szabadság jogellenes korlátozása.

Az Alkotmány 58. § (1) bekezdése alapján mindenkit, aki törvényesen tartózkodik Magyarország területén - törvényben meghatározott esetek kivételével - megillet a szabad mozgás és a tartózkodási hely szabad megválasztásának joga, beleértve a lakóhely vagy az ország elhagyásához való jogot is. A mozgás szabadsága szervesen kapcsolódik a személyes szabadsághoz, amelynek körébe tartozik általában a szabad cselekvés, a szabad mozgás biztosítása, a tartózkodási hely és a lakóhely szabad megválasztása.

A Pp. 206. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el.

Az elsőfokú bíróság a perben rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg azt, hogy a II. rendű alperes eljárásával megsértette a felperesek becsületét és jogellenesen korlátozta személyes szabadságát.

A becsület a személy társadalmi értékelése. Amennyiben a jogsértő magatartásában kifejezésre jutó értékelés nem felel meg az érintett személy valós társadalmi megítélésének, az önmagában alkalmas a személy társadalmi elismerésének, tekintélyének, becsületének csorbítására. A jogsértés megvalósulásához nem szükséges annak vizsgálata, hogy a közlés hatására ténylegesen hogyan változott meg a személy társadalmi értékelése, az adott magatartásnak csupán alkalmasnak kell lennie a becsület megsértésére.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a II. rendű alperes alkalmazottainak eljárása alkalmas volt arra, hogy a kívülállók számára a felperesek úgy tűnjenek fel, mint akik valamilyen jogszabályt, előírást megsértve jártak el, ezért indokoltan állapította meg a felperesek becsületének megsértését.

A személy- és vagyonvédelmi, valamint a magánnyomozói tevékenység szabályairól szóló 2005. évi CXXXIII. törvény 25. § (1) bekezdése szerint a személy- és vagyonvédelmi tevékenységet végző személy e törvényben meghatározott jogosultságait a jogosan önhatalom keretei között vagy az érintett személy önkéntes hozzájárulása alapján gyakorolja. A (2) bekezdése szerint az ebben fejezetben meghatározott jogosultságok gyakorlása során az adott cél elérésére alkalmas eszközök közül a személyi szabadság, illetve a személyi jogok legkisebb korlátozásával járó eszközt kell választani. A 26. § (1) bekezdésének d) pontja szerint a jogsértő személyt magatartása abbahagyására jogosult felhívni a vagyonőrzési feladatokat ellátó személy- és vagyonőr a megbízó közterületnek nem minősülő létesítményének őrzése során. A törvény 28. § (2) bekezdése kimondja, hogy a közönség számára nyilvános magánterület védelme esetén a vagyonőrzési feladatot ellátó személy - jól látható helyen, jól olvashatóan, a területen megjelenni kívánó harmadik személyek tájékozódását elősegítő módon - köteles figyelemfelhívó jelzést, ismertetést elhelyezni, a 26. § (1) bekezdésében meghatározott intézkedésekről, azok lehetőségéről. A törvény indokolása rögzíti, hogy a vagyonőri jogosítványok a megbízási szerződésből erednek, a vagyonőr nem lépheti a jogos önhatalom kereteit, illetve a tevékenységét csak az érintett

személy önkéntes hozzájárulása alapján gyakorolhatja, mivel hatósági jogosítvánnyal nem rendelkezik.

A perbeli adatokból kitűnően az üzletházban nem helyeztek el semmilyen figyelemfelhívást, jelzést, amely előzetesen tájékoztatná az oda érkezőket arról, hogy mely tevékenység végzése milyen intézkedést vált ki a biztonsági szolgálat részéről. Erre figyelemmel szükségtelen volt az üzemeltetési igazgató meghallgatása a perben.

Megállapítható volt, hogy a felperesek nem reklámtevékenységet végeztek, üzleti tárgyalásokra érkeztek az üzletházba.

Mindezek alapján azzal, hogy a II. rendű alperes korlátozta a felpereseket abban, hogy olyan tevékenységet végezzenek, aminek tiltását semmilyen jogszabály nem írja elő, önmagában a tevékenység megakadályozásával, illetve hogy azon fenyegetéssel, hogy a felperesek nem léphetnek be többet az üzletházba amennyiben nem távoznak, továbbá ennek érdekében rendőri intézkedést vettek igénybe, személyhez fűződő jogot sértő magatartást tanúsítottak. Ennek megfelelően helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a személyi szabadság megsértését, és helytállóan alkalmazta annak objektív jogkövetkezményeként a Ptk. 84. § (1) bekezdésének b) pontja alapján a további jogsértéstől való eltiltást valamint a c) pont szerint az elégtételadásra kötelezést. A II. rendű alperes 2007. február 16-i levelében foglaltak nem tekinthetők megfelelő elégtételadásnak, így arra alaptalanul hivatkozott.

Tekintettel arra, hogy a felperesek nem vagyoni kártérítési igényt nem terjesztettek elő, csupán objektív jogkövetkezmények alkalmazását kérték a jogsértés miatt, ezért - a II. rendű alperes hivatkozásával szemben - a Ptk. 348. §-a és a 350. §-a nem volt alkalmazható a felperesi igény elbírálásánál.

A II. rendű alperes helytállóan hivatkozott arra fellebbezésében, hogy az elsőfokú eljárásban a pertárgy értéke az illetékekről szól 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdésének b., pontja szerint 350.000 forint, ugyanis egyszeri magatartásról van szó, amely egyúttal több személyhez fűződő jog sérelmét okozta, azonban ez csupán 21.000 forint kereseti illeték megfizetését teszi indokolttá, amit a felperesek leróttak kereseti kérelmükön. Ennek megfelelően a Fővárosi Ítéltábla mellőzte az alperesek Magyar Államnak járó további illeték megfizetésére kötelezését. A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint a felperesnek járó 35.000 forint + áfa ügyvédi munkadíj a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján nem tekinthető eltúlzottnak, ezért az elsőfokú bíróság ezen döntésével egyetértett.

A fellebbezési eljárásban felmerült költségekről a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott. Tekintettel arra, hogy a fellebbezési eljárásban a pertárgy értéke az Itv. 39. § (3) bekezdésének c) pontja alapján 400.000 forint, így a II. rendű alperes a jogszabályban előírtnál több illetéket rótt le a fellebbezésén, ezért a másodfokú bíróság az Itv. 80. § (1) bekezdésének i) pontja alapján feljogosította a többletilleték visszaigénylésére. A felperesi jogi képviselő munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a alapján állapította meg.

Budapest, 2009. június 23.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.  
a tanács elnöke

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. . Győriné dr. Maurer Amália s.k.  
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:  
tisztviselő